

Pensionärer – samhällets resurs

Läser ett inlägg av Rolf Granlund och känner inte igen mig. Jag har aldrig uppfattat att pensionärer och äldre skulle vara en belastning. Det jag hört är att människorna lever längre vilket sätter ett tryck på ekonomin. Det kan väl inte vara fel att framställa fakta på det viset. Ett motsvarande faktum i "andra ändan" uppmärksammas också men i betydligt lägre utsträckning. Rolf har rätt i sitt resonemang att arbetslivsdebuten skjuts fram alltmer vilket också skapar ett tryck på ekonomin.

När det första pensionssystemet i Sverige startade runt 1920 var pensionsåldern ca 65 år, alltså högre än medellivslängden som var 62 år. I dag är pensionsåldern ca 62 år och medellivslängden är 79 år. Samtidigt har debuten i arbetslivet gått från 15 år till 25 år. Begreppet arbetsför ålder borde vara 25 - 65 år i st för 15 - 65 år. Det finns alltså mer som sätter tryck på ekonomin.

Normaldebatten utgår från att den ökade livslängden leder till en motsvarande ökning av vårdbehovet. Så är inte fallet, vi har fått en "fjärde ålder" som infaller mellan 60 och 75 där folk är aktiva och pigga där ökningen sker. En 75-åring i dag har ett mindre "vårdbehov" än en 75-åring för 20 år sedan. Vårdbehovet borde inte räknas utgående från åldergruppernas storlek utan från någon form av hälsoindex.

De äldre är en resurs!. Ett strålande exempel är sjukhusvårdarna. De hjälper patienterna och har stor behållning själva. Vi behöver också få nya system på arbetsmarknaden som gör att pensionen kan skjutas fram, olika deltidsarrangemang, 6 t arbetsdagar mm. Många stöttar familjen med att umgås med och skapa band till barnbarnen vilket är en viktig syssla för alla inblandade och samhället.

Alla har i dag själva arbetat in sin pension och betalar skatt på den, de är ingen börda för samhället Att pensionssystemet är ansträngt är en separat fråga.

Det som emellanåt glöms bort är ansvaret för upprätthålla hälsan. Motion, bra kost, socialt engagemang, små mängder alkohol och inga droger. Att insjukna är tyvärr en risk som hänger över alla men livsstilsjukdomar kan vi påverka själva. Här kan vi se begynnande problem bland våra ungdomar vilket skapar ett framtida ekonomiskt tryck.

För att ge Rolf något annat att tänka på kan vi exemplifiera med att en skolplats kostar 10 000 € per år och en dagisplats ca 7 000 € år. Ingen skulle väl tänka tanken att barnen och eleverna snyltar eller tala om skuldbeläggning men samma sak här, ju längre utbildningstid desto större tryck på ekonomin

Avslutningsvis är vi alla en del i samhället och ingen skall känna sig utpekad. Det är klart att vi måste ta hand om alla medborgare men de behöver också ta hand om sig själva.

Lennart Isaksson, MSÅ